

LA IMPUNITAT DELS MALTRACTAMENTS A LES PRESONS CATALANES RESTA DEFINITIVAMENT DEMOSTRADA

Esperançadorament, l' Informe anual del Síndic de Greuges Rafel Ribó reconeix enguany l'existència de tortura, de forma sistemàtica i endèmica, a les presons catalanes. És la primera vegada que una institució de la Generalitat té la valentia de subscriure el que ja havien afirmat els mateixos funcionaris (Adecaf, 1999) i que després fou ratificat pel Col·legi d'Advocats de Barcelona (2001), la Universitat Central de Barcelona (2000, 2003), Justícia i Pau (2002), Cristianisme i Justícia (2003), Cristians contra la Tortura Acat (2003) i el Consell d'Europa (2005, 2008) entre d'altres entitats de prestigi. Suposem que la intervenció de les institucions europees va provocar la justa indignació del Síndic i va decidir-lo a donar aquesta decisiva i històrica passa endavant.

El més sorprenent, emperò, és la reacció de la Consellera de Justícia, la *Honorable* Montserrat Tura. En efecte, qui com a consellera d'Interior tanta determinació va mostrar a l'hora d'eradicar les tortures en el cos policial de la Generalitat, ha tingut ara la indecència de desafiar el Síndic, negar els fets i emparar-se per tapar-ho tot en la suposada "presumpció de veracitat dels funcionaris", els quals, és clar, per boca de llurs "sindicalistes", rebutgen no sols aquestes imputacions, sinó fins i tot, si cal, les sentències fermes .

La consellera oblida que, arran dels fets del 1er de maig de 2004, on 200 carcellers fora de servei van entrar a la presó de Quatre Camins per torturar si més no 26 interns, la credibilitat dels funcionaris ha caigut sota mínims. El desembre de 2004, la mateixa Generalitat, amb l'anterior conseller Vallès, va reconèixer els mals tractes de Quatre Camins, però va arxivar la via disciplinària del cas (que resta *obert* emperò en via judicial) davant la impossibilitat de identificar-ne els culpables. Quin valor pot tenir així la presumpció de veracitat dels funcionaris després d'aquest escàndol corporativista d'encobriment massiu de delictes? L'única font de legitimitat del col·lectiu és el fet que foren els mateixos funcionaris, aplegats al voltant de l'associació professional Adecaf, els qui van donar el primer crit d'alarma l'any 1999, un avís que els polítics corruptes de l'oasi català no van voler escoltar.

Tura rima amb tortura

La consellera Tura reclama informes que "demostrin" les tortures (¿no té el de desembre de 2004, elaborat pel mateix departament?), com si ella no en sabés res del tema. Però els informes li han arribat a dojo i ja fa anys que es nega a entrevistar-se amb els funcionaris que li demanen això que tant diu reclamar davant els periodistes: informació documentada i propostes concretes per a solucionar el problema. Aquests funcionaris legalistes, radicalment enfrontats als funcionaris corporativistes, no s'amaguen i ja l'any 2003 van demanar amb noms

i cognoms al Parlament de Catalunya personar-se en compareixença pública davant la Comissió de Justícia de la cambra catalana per explicar com funciona la tortura a les nostres presons i per què es detecta aquesta “passivitat” de la resta del personal (la immensa majoria del qual compleix la llei però té por de denunciar els abusos) que ha estat expressament subratllada pel Síndic. Doncs bé, el Parlament de Catalunya no va voler rebre els seus mateixos empleats públics de presons... Per què? Que ho expliquin! En canvi, la classe política, llevat d'IC-V, va a enviar representants oficials a la condecoració d'un funcionari i sindicalista processat dues vegades per mals tractes i sancionat per un d'aquests abusos. La senyora Tura menteix quan reclama proves objectives, en realitat coneix perfectament la realitat corporativista del medi carcerari i es limita a fer tot el possible per a ocultar-la, el mateix que la resta dels polítics i parlamentaris catalans, els quals ignoren només el que volen ignorar i fa força temps que escolliren recolzar el bàndol dels maltractadors a canvi de sucosos suports sindicals.

En definitiva, arran dels esmentats fets a les presons de casa nostra, la classe política catalana ha perdut tota credibilitat en matèria de drets humans i està mancada d'autoritat moral per a acusar d'ultradretanistes, com fan descaradament, als qui la critiquem sense pietat. No es mereixen una altra cosa que menyspreu, aquests poca-vergonyes! Els nostres polítics són, d'ara endavant, i després del que han fet, per acció o omissió, i al llarg de molts anys, còmplices dels torturadors i, els agradi o no, ostenten la mateixa idiosincràsia moral fètida que els procuradors franquistes.

Partit per Catalunya

Oficina Nacional de Premsa

Barcelona, 7 d'agost de 2008

Per a més informació trucar a

Jaume Farrerons

Secretari d'Estudis i Programes del PxCat

Telèfon 660236502